

Plac Kotarbińskiego Tadeusza

Dzielnice: Praga Południe

Osiedla: Goćław

Atrybuty: Nazwy pamiątkowe Od polskich postaci historycznych

Rok utworzenia nazwy: 1982

Opis

Tadeusz Marian Kotarbiński (1886-1981) - filozof, logik, etyk, prakseolog. Był rodowitym warszawiakiem, tu ukończył Gimnazjum gen. Pawła Chrzanowskiego (dzisiejsze XVIII LO im. Zamoyskiego), po czym rozpoczął studia z zakresu matematyki i architektury w Krakowie, Lwowie oraz Darmstadt, by ukończyć filozofię na Uniwersytecie im. Jana Kazimierza we Lwowie. Po obronie dyplomu powrócił do stolicy, gdzie w Gimnazjum im. Reja był nauczycielem greki oraz łaciny. W 1919 roku został wykładowcą Uniwersytetu Warszawskiego, gdzie pracował ze studentami blisko pół wieku. podczas okupacji hitlerowskiej zajęcia prowadził w swoim mieszkaniu przy ul. Brzozowej i dopiero wybuch powstania Warszawskiego zmusił go do przerwania zajęć i wyjazdu do Radomia. Po zakończeniu wojny przez cztery lata mieszkał w Łodzi, gdzie piastował obowiązki rektora tamtejszego uniwersytetu. Później wrócił do Warszawy i zamieszkał w Aninie. W 1957 roku został prezesem Polskiej Akademii Nauk, pełniąc tę funkcję przez pięć lat. Był pionierem prakseologii polskiej (nauki o sprawnym działaniu), twórcą reizmu (materialistycznej koncepcji filozoficznej negującej samodzielne istnienie zdarzeń czy właściwości), propagatorem etyki niezależnej. Stosując zasady ścisłego myślenia prowadził aktywną działalność społeczną, stając się współczesnym wzorcem starożytnego filozofa - twórcy żyjącego godziwie według swoich filozoficznych zasad. W swoim dorobku miał wielokrotnie wznawiane prace naukowe i publicystyczne, z których najsłynniejszymi są "Traktat o dobrej robocie", "Medytacje o życiu godziwym" i "Abecadło praktyczności". Zmarł w swoim domu w Aninie.

Spoczywa:

Cmentarz Wojskowy na Powązkach, kw. 32 B, rząd TUJE (Aleja Zasłużonych II boczna), miejsce 4.

Ciekawostki

Stan obecny:

Bloki osiedla Gocław-Iskra. Powstały między 1977 a końcem lat 80 wg proj. Tadeusza Mrówczyńskiego. Na budowę osiedla rozpisano konkurs międzynarodowy, w którym brali udział architekci ze stolic państw socjalistycznych. Konkurs, rozstrzygany w 1972 w Kazimierzu, wygrały ekipy z Belgradu, Moskwy i Warszawy (Bogusław Chyliński, Jacek Jedynak, Andrzej Skopiński i Jerzy Skrzypczak). Opracowaniem osiedla na podstawie zwycięskich prac zajął się T. Mrówczyński. Na 225 hektarach lotniska zbudowano 4 części osiedla. W 1977 uzbrojono teren, a pierwsi lokatorzy wprowadzili się w 1979 na teren Orlika. Osiedle przeznaczone jest całościowo dla ok. 40.000 osób.

Data nadania nazwy: 1982.02.22
